

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5548** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя А. В. Б., чрез адв. П., срещу Решение от 13.04.2021 г., постановено по НАХД № 15979/2020 г. от 112-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 467645-F482132/08.10.2019 г., издадено от началника на Отдел „Оперативна дейност“ С. в ЦУ на НАП – Л. П. Х., с което е наложено на касатора на основание чл. 185, ал.2 ЗДДС административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лв. за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговски обекти чрез фискални устройства.

В касационната жалба се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се във всякакви липса на мотиви. В подкрепа на горните твърдения, касаторът сочи, че, както в АУАН, така и в НП липсват факти, относно причините за установената промяна в касовата наличност на дружеството. Отбелязва, че както в протокола от извършената проверка, така и в съставения АУАН, контролният орган не е описал дали допуснатото нарушение води до неотразяване на

приходи или не. Това било сторено едва в атакуваното НП. На следващо място, касаторът счита, че отразената в АУАН и в НП правна квалификация е недовършена, а оттам и незаконосъобразна по аргумент на чл.42, т.5 ЗАНН, тъй като нормата на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ (Наредбата) е бланкетна и за да е налице правилна правна квалификация, то следвало да бъде посочена и нормата, към която чл.33, ал.1 от Наредбата препраща, а именно към чл.118, ал.4, т.1 ЗДДС. Като следващи аргумент за отмяна на НП, в жалбата са посочени следните: от описанието на посочената в акта норма на чл.185, ал.2 ЗДДС не става ясно дали нарушението касае изречение първо или изречение второ от същата; в НП е посочено, че проверката в обекта на търговеца е извършена на 07.04.2019 г., но не е посочено, че това е датата на нарушението. В същия последователност, касаторът излага аргументи и за неуточненото, според него, място на извършване на нарушението. Изложени са доводи, че административнонаказващият орган е постановил акта си при липса на мотиви за липсата или наличието на предпоставки за прилагането на чл.28 ЗАНН. Сочи, че установената разлика от контролния орган е много нисък размер и налагането на имуществена санкция дори и в минималния размер е необосновано, тъй като целите на чл.12 ЗАНН биха били постигнати с предупреждение. Иска отмяна на решението и на наказателното постановление. Претендира разноси.

Ответникът - ЦУ на НАП-С. не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Х.-ти касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя С. П.. При извършената на 07.04.2019 г. проверка в търговски обект – павилион, находящ се в [населено място], метростанция „Л.“, стопанисван от касатора, е установено, че работещото в обекта фискално устройство е отчело приход, в размер на 457,25 лв., а фактическата наличност в касата била 464,80 лв. Положителната разлика от 7,55 лв. не е била въведена чрез функцията „служебно въведени“ на фискалното устройство, което в същото време притежава работещи функциите „служебно въведени“ и „служебно

извадени“ суми. Съставен е АУАН за нарушение на чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г. и въз основа на него е издадено оспореното наказателно постановление. Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за неправилно ангажиране на отговорността на касатора по чл.185, ал.2 от ЗДДС, поради negliжиране на причините довели до установеното от контролния орган нарушение. Чл.118, ал.1 ЗДДС определя, че всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон). Начинът на функциониране на ФУ е регламентиран с Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговски обекти чрез фискални устройства. Съгласно чл.33, ал.1 от тази наредба извън случаите на продажби/сторно операции всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми. Работещото в обекта фискално устройство е притежавало посочените две функции и същите са били активирани. Следователно появилата се положителна разлика в посочения в НП размер се явява в резултат на неизпълнение от страна на дружеството на изискванията на чл.33, ал.1, което съставлява административно нарушение, санкционирано с нормата на чл.185, ал.2 ЗДДС. Що се отнася до възраженията по реквизитите, поддържани и пред касационната инстанция – че отразената в АУАН и НП правна квалификация е недовършена, както и че за първи път обективният признак, че допуснатото нарушение не води до неотразяване на приходи е посочен в НП, същите са неоснователни. НП в максимална точност конкретизира нарушението и подвеждането му под съответната санкционна норма, като следва да се има предвид, че НП се издава и когато е допусната неточност в акта, стига нарушението и нарушителя да са безспорни. В случая наказващият орган е преценил и предвид възражението на наказаното лице, че не се касае за нарушение, водещо до неотразяване на приходи, а до неизпълнение на задължение за точно отчитане на паричните потоци, затова е наложил и санкцията по чл.185, ал.2 от ЗДДС във връзка с ал.1 на разпоредбата. Тази конкретизация на санкцията е в правомощие на наказващият орган, а не на актосъставителя. Не са основателни и оплакванията за липса на датата на нарушението – ясно е, че това е датата на проверката, изрично посочена, както и че не се съдържа мястото на извършване на нарушението, което е в описания в постановлението търговски обект на касатора. Маловажността в случая е изключена от въззивният съд, който е мотивирал, че в случая не може да се приложи чл.28 от ЗАНН. Намерил е, че налагането на санкция в минимален размер ще окаже превантивно и превъзпитателно действие за недопускане в бъдеще подобно несъответствие на наличността в касата и отчетените от ФУ дневен оборот от продажби в обекта.

Неоснователно е и оплакването за липса на мотиви. Районният съд е обсъдил всички релевантни писмени и гласни доказателства, анализирал ги е както поотделно, така и в тяхната съвкупност, и въз основа на тях е извел еднозначен и правилен извод за наличието на извършено от касатора административно нарушение. Изложените аргументи на касатора пред настоящата инстанция са идентични с тези, изложени в

жалбата му пред въззивния съд. Касационният състав споделя мотивите на районния съд по изложените от касатора аргументи пред първата инстанция, поради което липсва необходимост от повторното им обсъждане, предвид и разпоредбата на чл.221, ал.2, предл.2 от АПК.

Предвид липсата на претенция за разноси за касационната инстанция от ответника съдът не присъжда.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.04.2021 г., постановено по НАХД № 15979/2020 г. от 112-ти състав на СРС, НО.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.